

[Gert Petersen.]

rerrækken komme nærmere ind på disse problemer og også den politik, som vedrører De Forenede Nationer. Men jeg vil godt sige med det samme, at jeg er tilfreds med den afstandtagen, som udenrigsministeren giver udtryk for i spørgsmålet om en bestemt stemmeafgivning i FN, som blev beordret af den forrige regering.

Jeg synes også, jeg mærker en opprioritering af det nordiske samarbejde. Jeg er ikke enig med udenrigsministeren, når han siger, at et ja til fællesmarkedet ikke er et nej til Norden. Det er det efter min opfattelse helt af sig selv, men naturligvis kan det modvirkes. Hvis der er en stærk vilje til at modvirke det, så kan det modvirkes. Denne stærke vilje var aldeles ikke til stede hos den forrige regering. Der var det helt åbenbart, at den nordiske politik blev negligeret og nedprioriteret. Jeg mærker altså her et ønske om at opprioritere den nordiske politik, og det skal jeg ikke komme med nogen kritiske bemærkninger over for. Dog ville jeg nok føje til, at jeg synes, udenrigsministeren i denne forbindelse burde tage stilling til spørgsmålet om at proklamere Norden som en atomvåbenfri zone, således som Finland ofte har ønsket det og senest på det sidste møde i Nordisk Råd i Reykjavik. En sådan proklamation af Norden som atomvåbenfri zone ville bidrage til at modvirke det indtryk, at et ja til fællesmarkedet også betød et nej til Norden, ville bidrage til at modvirke det på en helt anden måde end så mange andre foranstaltninger.

Hvad angår vurderingen af situationen i Mellemøsten, er der ikke nogen større forskel mellem vores vurdering og den vurdering, regeringen har lagt frem. Jeg vil godt ride vores vurdering op. Den er, at skal der skabes fred i Mellemøsten, så forudsætter det, at man anerkender alle implicerede nationers rettigheder, det vil sige både den israelske nation og den palæstinensiske nation og dermed retten til en selvstændig statsdannelse både for den israelske og den palæstinensiske nation. Jeg synes, at de formuleringer, udenrigsministeren anvender, tyder på en stærk tilnærmelse til det standpunkt, som jeg lige har givet udtryk for her, men jeg er ikke helt klar over, om der er en nuance mellem os.

Derimod føler jeg undren over den måde, hvorpå udenrigsministeren behandler Indokinaspørgsmålet, den europæiske sikkerhedskonference, NATO, spørgsmålet om fællesmarkedet og det politiske samarbejde og det stedfundne topmøde. Jeg synes også, det er en alt for hovlam behandling af Portugal, talen er udtryk for, og endelig savner jeg helt en behandling af spørgsmålet om Chile. Det skal jeg komme tilbage til.

Hvad angår de problemer, som jeg nu vil gå ind på, så er det europæiske problem, spørgsmålet om samarbejde i Europa, naturligvis helt centralt. Og her vil jeg sige om fællesmarkedet, at det forekommer mig, udenrigsministerens tale er udtryk for det sædvanlige sammenrod mellem de to aspekter, som fællesmarkedet rummer, aspekter, som vi andre ofte har fremhævet eksistensen af og også den indbyrdes sammenhæng af, men det er til gengæld gang på gang blevet tilbagevist fra EF-tilhængernes og dermed også fra ministerens side.

På topmødet i Dublin har man forhandlet om energipolitisk samarbejde, og jeg kan sådan set godt indse, at det har en sammenhæng med fællesmarkedet, det er et økonomisk problem, men man har også behandlet en fælles holdning til sikkerhedskonferencen i Europa, og dér kunne man nok spørge: hvad i alverdens riger og lande har stats- og udenrigsministrene i EF-landene med det at gøre, hvorfor skal de specielt behandle dette problem? Jeg er meget bange for, som hr. Stinus sagde tidligere, at det betyder, at man for at søge efter en såkaldt europæisk identitet, og det er altså en lille, europæisk identitet, risikerer at sætte den danske identitet og den danske stillingtagen over styr. Dertil kommer, at denne form for udenrigspolitisk samarbejde godt nok er underkastet en vis kontrol igennem det udenrigspolitiske nævn, men slet ikke den tætte kontrol, som det øvrige markedspolitiske samarbejde er underkastet gennem markedsudvalget. Der er ikke tale om, at man her forinden skal søge et mandat, inden man går ind på beslutninger. Der er tale om, at man kan give nævnet en orientering og så i øvrigt tage de beslutninger, som man ønsker; udenrigspolitik er regeringens ansvar. I spørgsmålet om markedspolitikken har vi fået nogle nuancer i dette forhold, men det mangler vi totalt i spørgsmålet om den del af markedspolitik-